

A suferi cu Inima Mariei de Michelle Moran

În anii mei de slujire la ICCRS, în timpul vizitelor pe care le făceam la Roma, am avut binecuvântarea să pot vizita Bazilica Sf. Petru cu mai multe ocazii. Unul dintre primele mele locuri de rugăciune din bazilică este chiar la intrare, pe dreapta, unde se află faimoasa sculptură „Pietà”, de Michelangelo. Este cioplită dintr-un singur bloc de marmură și o reprezintă pe Maria, ținând în brațe trupul lui Isus după ce a fost coborât de pe cruce.

Este greu de imaginat că la Bunavestire, atunci când Maria, tânara din Galileea, și-a dat „fiat-ul”, da-ul său total Domnului, ea ar fi avut în minte scenariul acesta. Cu toate acestea, deoarece a aderat cu toată inima, neîmpiedicată de niciun păcat, voinței mântuitoare a lui Dumnezeu, s-a dedicat în totalitate, ca slujitoare a Domnului, persoanei și lucrării fiului său, slujind taina răscumpărării sub autoritatea lui și cu el, prin harul Atotputernicului Dumnezeu. De aceea, Părinții Bisericii o văd pe Maria nu atât angajată pasiv la lucrarea lui Dumnezeu, cât colaborând în mod liber prin credință și ascultare la opera de mântuire a omenirii. Această unire a Mamei cu Fiul în lucrarea de mântuire s-a manifestat de la momentul zămislirii feciorelnice a lui Cristos până la moartea sa (*Lumen Gentium*, 56).

În Evanghelii o vedem pe Maria înaintând în pelerinajul ei de credință. Simeon i-a făcut o profeție: „Iată, acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora în Israel și ca semn de contradicție – ca să se dezvăluie gândurile din multe inimi – iar o sabie va străpunge sufletul tău!” (*Lc 2,34-35*). Este greu de imaginat că ea a știut măsura până la care inima îi va fi străpunsă. Cu toate acestea, a perseverat în unirea cu Fiul său până la cruce. Oricare altă mamă ar fi fost incapabilă să îndure o scenă așa de teribilă; ar fi căzut la pământ, înnebunită, poate isterică. Dar Maria „stătea” la picioarele crucii, respectând planul divin, îndurând cu fiul său intensitatea suferinței lui. S-a asociat în inima ei de mamă cu jertfa lui.

Maria ne pune față în față cu iubirea din inima lui Isus răstignit. Uneori, în duritatea inimii noastre, putem să stăm la picioarele crucii, dar să nu fim mișcați. Din fericire, cea care are o Inimă fără păcat, perfectă, imaculată, ne va ajuta. Ne va dărui Inima sa milostivă; ne va lăsa chiar să trăim în Inima sa, doar dacă i-o vom da pe a noastră. Sfânta Maica Tereza, în rugăciunea sa de consacrare la Maria, se concentrează asupra schimbului de inimi. Îi dăm Mariei inimile noastre și ea ne dă Inima sa Neprihănită.

În acele ocazii, când mă rugam în fața statuii Pietà din Sf. Petru, privind la Mama întristată ce ținea cu tandrețe trupul Fiului său, mijloceam pentru toate mamele și pentru toți cei îndurerăți profund. După cum făcea deseori și Maica Tereza, m-am rugat așa: „Maria, împrumută-mi Inima ta.” Inima este, desigur, un simbol al unei realități spirituale mai profunde. Se referă la viața launtrică, lăcașul Duhului Sfânt. Astfel, rugăciunea mea este o invocație către Mama noastră binecuvântată, pentru ca ea să „ne împrumute Inima sa”, ca să putem fi umpluți mai mult cu Duhul Sfânt și ca inimile noastre împietrite să poată arde de iubire pentru Isus.

Fie ca Maica noastră Îndurerată să ne ajute ca inimile noastre să se aprindă de iubire pentru el!

Nu există o iubire mai mare de Andres Arango

Mulți oameni au încercat de-a lungul secolelor să-i iubească pe semeni cât mai mult posibil.

În *Scrisoarea sf. apostol Paul către Romani* citim: „De fapt, cu greu moare cineva pentru un [om] drept. Poate că pentru un [om] bun ar îndrăzni cineva să moară. Dar Dumnezeu și-a arătat iubirea față de noi [prin faptul] că, pe când eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (*Rom 5,7-8*). Paul, în reflecția sa, consideră că a găsi pe cineva care ar muri pentru dușmanii lui este aproape imposibil, dar afirmă că totuși Isus a murit pentru noi pe când eram dușmanii lui, iar asta e cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu. Isus a afirmat el însuși: „Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi” (*In 15,13*). Dar a mers chiar mai departe când a poruncit: „Iubiți-i pe dușmanii voștri” (*Mt 5,44*).

Trei reflecții ne dovedește că nu există o iubire mai mare decât cea a lui Dumnezeu:

1. Suferința lui Isus pe cruce. În filme s-a încercat prezentarea suferinței sale din timpul pătimirii și răstignirii. Totuși, niciunul din ele nu a putut să redea profunzimea suferinței sale. Isaia, profetind despre patimile lui Isus, spune că oamenii erau îngroziți, pentru că era așa desfigurată, că nu mai arăta ca un om. Să reflectăm asupra a două aspecte. În primul rând, despre durerea fizică a lui Isus. Noi nu înțelegem cât de mult trebuie să fi suferit Dumnezeu când a fost biciuit, încoronat cu spini, forțat să care o cruce și, cel mai rău, pironit pe ea. Doar o iubire măreață a putut să-l facă în stare să îndure toate acestea. Cea de-a doua reflecție este aceasta: condamnarea lui la această moarte inumană nu a fost pentru că o merita, ci a fost din dragoste pentru noi, pentru a plăti datoria cauzată de păcatele noastre. Așadar, ce cale mai bună ar putea exista [pentru această reflecție – n.t.] decât citindu-l pe profetul Isaia care descrie aceasta în profunzime: „Nu avea formă și nici frumusețe ca să o privim, nici înfățișare ca să o dorim. Disprețuit și refuzat de oameni, om al durerii, cunoscător al suferinței, de care îți ascunzi fața. Era disprețuit și noi nu l-am luat în seamă. Iar el a purtat suferințele noastre și durerile noastre le-a luat asupra lui. Noi l-am considerat lovit, bătut de Dumnezeu și umilit. Dar el era străpuns pentru nelegiuirile noastre, lovit pentru păcatele noastre. Pedepsa care ne aducea pacea era asupra lui. Prin rănilor lui noi suntem vindecați” (*Is 53,2-5*).

2. Abandonarea sa totală: Isus este Dumnezeu deplin și om deplin. Acesta este un mister foarte profund al iubirii lui Dumnezeu, pentru că el s-a coborât cu adevărat la demnitatea noastră de oameni ca să ne arate cât de mult ne iubește și a făcut asta în deplină ascultare de Tatăl său, renunțând și la dorințele sale umane. Ce iubire mai mare poate exista? Aceasta este iubirea adevărată: să nu te gândești la dorințele și necesitățile tale, ci în schimb să te abandonezi fără condiții, neașteptând nimic în schimb, pentru ca ceilalți să fie umpluți de iubire și să ajungă la fericirea totală. *Scrisoarea sf. apostol Paul către Filipeni* descrie această abandonare completă a lui Isus: „El, fiind din fire Dumnezeu, nu a considerat un beneficiu propriu că este egal cu Dumnezeu, ci s-a despuiat pe sine luând

firea sclavului, devenind asemenea oamenilor, iar, după felul lui de a fi, a fost aflat ca un om. S-a umilit pe sine făcându-se ascultător până la moarte, până la moartea pe cruce" (*Fil 2,6-8*).

3. Isus a arătat profunzimea iubirii lui Dumnezeu: prin totala sa ascultare până la moartea pe cruce, Isus ne-a arătat că Dumnezeu este iubire. În același timp ne-a invitat să fim capabili, ca el, să uităm de noi înșine și să iubim în totalitate, fără excepții, cu cea mai mare dragoste care există: Dumnezeu însuși. Acest lucru îl descrie *Scrisoarea întâi a sf. apostol Ioan*: „Iubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că iubirea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și-l cunoaște pe Dumnezeu! Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire. Prin aceasta s-a arătat iubirea lui Dumnezeu în noi: Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său, unul născut, ca să trăim prin el” (*1In 4,7-9*).

Reflecția Vice-președintelui
Diacon Christof Hemberger

Anul trecut am fost grav bolnav, internat în spital. Îmi amintesc o noapte anume, când stăteam întins pe patul meu de spital și mi-era tare frică de rezultatul testelor care-mi vor fi comunicate în dimineața următoare. Dintr-o dată, în mijlocul acestui întuneric, mi-a venit în minte *Psalmul* 23: „Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă...”. Deși știam că circumstanțele mele nu arătau bine, versetul respectiv se tot repeta în inima mea. Brusc, mi-a venit în minte refrenul unui cântec de laudă: “Fără teamă și dureri îți dau da-ul meu. Cu tine alături înfrunt ziua de mâine!”. Ca un refren continuu, aceste două texte mi-au rămas în inimă timp de mai multe zile. În ciuda fricii și durerii mele, inima mea se ruga: „Doamne, tu ești Păstorul meu. Nu înțeleg ce se întâmplă, dar îți ofer da-ul meu deplin, pentru că am încredere în tine!”. Știam că aceste cuvinte sunt Adevăr nu doar la modul general, ci în toate situațiile.

Personal, am simțit să nu cer vindecare (erau mulți alții care făceau asta pentru mine), ci să mă rog pentru harul de a mă abandona mai mult. El este Domnul. Eu sunt slujitorul. Facă-se voia lui. Mi-am pus încrederea în voința sa. Poate că rezultatul nu va fi cel dorit, dar va fi bun, pentru că faptele Domnului sunt bune!

Timp de mai multe zile nu am încetat să mă rog aceste rugăciuni în inima mea. Dintr-o dată, funcțiile corpului meu au revenit la normal. Treptat, mă întorceam la ceea ce fusesem înainte. Sunt profund convins că, în întunericul situației mele, Domnul m-a învățat o lecție importantă: „Ai încredere în mine. Dă-mi da-ul tău. Eu sunt Păstorul tău. Nu vei duce lipsă de nimic!”.

Poate că acum sunteți într-o perioadă de întuneric. Mă rog ca și voi să experimentați harul unei profunde abandonări în brațele Bunului Păstor și să fiți conduși la o profundă întâlnire cu el, chiar în situația voastră deosebită. El vă va conduce la pășuni verzi!

Rupe toate lanțurile de Denise Bergeron

Papa Francisc, în discursul de la Circus Maximus, cu ocazia Jubileului de Aur, ne-a reamintit că venirea Duhului Sfânt îi transformă pe cei închiși din cauza fricii în oameni curajoși, capabili de a proclama: Isus Cristos e Domnul. Când îl mărturisim sau îl invocăm pe Isus ca Domn, noi mărturisim credința noastră în divinitatea sa. Consider că, pentru creștinul care dorește să se elibereze de lanțuri, este esențial să invoce numele lui Isus cu credință, cu încredere și să se pună sub domnia sa de iubire (cf. *Fil 2,10-11*).

Isus se arată ca Mântuitor prin faptele sale grăitoare și prin cuvintele sale dinamice. Isus îi mântuiește pe cei răniți în trup, dar și în inimă și minte.

În *Evanghelia după Sfântul Luca*, Isus își declară misiunea cu limpezime: „Duhul Domnului este asupra mea: pentru aceasta m-a uns, să duc săracilor vestea cea bună; m-a trimis să proclam celor captivi eliberarea și celor orbi, recăpătarea vederii, să redau libertatea celor asupriți; să vestesc un an de bunăvoință a Domnului” (4,18-19). Și adaugă: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați [ascultat-o] cu urechile voastre” (4,21).

Isus ne arată clar voința sa de a ne elibera de sub puterea Satanei, a păcatului, a bolii și a morții, a rănilor și traumelor, dar și a înlănțuirilor generaționale.

Isus va deveni Domnul vieții noastre pe măsură ce îi dăm permisiunea de a intra în ea și pe măsură ce îl alegem ca singurul Învățător al inimii noastre.

Isus ne învață cum să ne dezlegăm de orice înlănțuire. El ne dezvăluie identitatea principelui acestei lumi și că îl aruncă afară pe acesta prin moartea și învierea sa. „Acum este judecata acestei lumi; acum conducătorul acestei lumi va fi aruncat afară, iar eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la mine” (*In 12,31-32*).

Căi prin care ne putem elibera de lanțuri

Meditarea și concentrarea asupra cuvântului lui Dumnezeu, rugăciune de eliberare, Sacramente, ministerul de mijlocire și alinierea vieții la cerințele Evangheliei.

Ministerul de eliberare

Șiretlicul Celui rău este de a se ascunde. El acționează pe trei căi principale: ispitirea, opresia și sclavia (cf. Pr. M. Scanlan și R. Cirner).

Ispitirea: Diavolul știe că, dacă îți poate captura gândurile, câștigă o mare victorie asupra ta. Mulți cad în laț pentru că permit duhurilor rele să-i domine prin gânduri obsesive.

Opresia sau infestarea: Duhurile rele se vor opune și vor obstrucționa predicarea, carismele, conversațiile, cât și relațiile personale dintre un creștin și Domnul și cu alți creștini.

Sclavia (sălășluirea, obsesia, vexația sau posesia): demonul caută să prindă oamenii în mrejele sclaviei sale, luând control parțial sau total asupra trupului, gândurilor sau emoțiilor.

De ce anume avem nevoie să fim eliberați?

- Răni: despărțire, abandonare, respingere, dominație sau subjugare, vinovăție, comparație, sentimente de inferioritate, trădare, umilire, subestimare.
- Dependente: mâncare (abuz de mâncare), alcool, droguri, comportament sexual deviat, pariuri etc.
- Neglijență: în rugăciune – căldicel sau letargie; în angajare – lipsă de motivație, nepăsare.

- Fuga de realitate: activism, minciuni, imaginație.
- Păcate personale și comunitare: amărăciune, refuzul de a ierta, dorința de răzbunare...
- Practici oculte și experiențe cu secte.

Rugăciune de eliberare

Doamne, Isuse Cristoase, varsă-ți sângele prețios asupra inimilor și sufletelor, încât fiecare persoană să fie protejată de orice atac al Celui rău. Preacurată Fecioară Marie, întinde-ți mantia protectoare peste fiecare persoană, peste proprietățile lor, peste familiile lor și peste tot ce au. Sfinte Tată, în numele lui Isus Cristos din Nazaret, cu puterea Duhului Sfânt și prin mijlocirea Mariei, te rog să iei orice puteri ale Celui rău și orice atacuri care au subminat credința, speranța și iubirea copilului tău.

Doamne, în numele tău sfânt, te rog să eliberezi copilul tău de toate legăturile care îl țin prizonier (numiți lucrurile identificate). Prin puterea numelui tău, Isuse Cristoase din Nazaret, eu tai legăturile sale negative cu oameni, locuri, evenimente și situații dureroase din viața sa; ridic de pe acest copil al tău orice vrajă, descântec și dorință rea care puteau fi pronunțate împotriva sa. În numele tău, înlănțui toate aceste lucruri și le așez la picioarele crucii tale, ca să nu mai ajungă niciodată la copilul tău; să fie înlănțuite pentru totdeauna, distruse și anihilate. Întoarce spre mulțumire și binecuvântare toate acele persoane, locuri, situații, evenimente, tot răul care a fost făcut. Reinstaurează acum unica și singura domnie a ta, domnia de iubire, pace, bucurie și libertate interioară. Trimite acum puterea Duhului tău Sfânt asupra copilului tău. Umple-l cu Duhul tău Sfânt; revarsă asupra sa ungera păcii, bucuriei și libertății. Mulțumesc, Isuse, pentru toate acestea.

Lideri în vremuri de criză Pr. Ken Barker, MGL

Influența unui lider

Un lider trebuie să fie capabil să îi inspire și să îi atragă pe ceilalți ca să îl urmeze pe Isus și ca să își trăiască viața pentru Împărăția lui Dumnezeu. Influența liderului va fi direct proporțională cu gradul în care el sau ea se transformă cu adevărat în Cristos. Când am cunoscut Reinnoirea, am fost inspirată de lideri plini de Duh, dăruitori lui Isus, care trăiau o viață virtuoasă. Ei au fost martorii noului mod de viață care derivă din cunoașterea lui Cristos Isus și m-au inspirat să adopt același stil. Liderii de astăzi trebuie să continue în această mare tradiție. E nevoie să ne examinăm inima zilnic pentru a ne asigura că gândim, vorbim și acționăm în modul lui Isus.

Acum că lumea occidentală se cufundă într-un adevărat întuneric moral și spiritual, aruncând în mod agresiv ultimele vestigii ale credinței și valorilor creștine, Domnul ridică lideri care să facă față provocărilor vremurilor. Este o urgență. Nu putem face lucrurile „ca de obicei”. Armele de ieri nu vor fi suficiente pentru bătălia de astăzi. Nu înmulțirea programelor și strategiilor pastorale va asigura victoria. Ci avem nevoie mai degrabă de bărbați și femei sfinți care să trăiască Evanghelia cu fidelitate. Atunci cuvintele lor vor fi profeții tăioase care pătrund ca o sabie în inimi, aducând pocăință și renaștere.

Gata să moară cu Cristos

În aceste vremuri de criză, noi, liderii, trebuie să fim pregătiți să murim ca și primii creștini cu Cristos, însoțindu-l pe cruce, de dragul Evangheliei. Suntem lideri care slujesc imitându-l pe Isus, gata să murim dorințelor noastre egoiste și să trăim pentru mântuirea aceluia la care suntem trimiși. Suntem pentru oi păstori cu inima lui Isus, gata să ne dăm viața pentru ei. În zilele noastre, Duhul le va da liderilor o iubire înflăcărată pentru Domnul, un angajament profund pentru cei pe care îi slujesc și un foc adevărat pentru proclamarea Evangheliei către cei pierduți.

Isus a afirmat despre sine: „Adevăr, adevăr vă spun: dacă bobul de grâu care cade în pământ nu moare, rămâne singur; însă dacă moare, aduce rod mult.” (*In* 12,24). Trebuie să răspândim viziunea Împărăției lui Dumnezeu într-un mod în care oamenii să înțeleagă această viziune și să dorească s-o împlinească în viața lor. Trebuie să proclamăm *Kerygma* la timp potrivit și la timp nepotrivit. Cristos, care a murit pentru păcatele noastre, a înviat pentru ca noi să fim justificați (cf. *Rom* 4,25). Știm că este viu! Știm că el este răspunsul la cele mai profunde întrebări din inima fiecărei persoane. Proclamarea *Kerygmei* renaște credința.

O cultură a vieții și iubirii

În acest timp al individualismului sever, absorbirea în media de socializare online i-a făcut pe mulți oameni să se izoleze și să nu mai dorească o comuniune autentică. Dar a venit vremea comuniunii în Duhul. Acum e timpul să construim o cultură a vieții și a iubirii care să strălucească în cultura secularizată a morții și a dezintegrării relaționale. Aceste noi comunități de credință și iubire nu sunt menite să se concentreze în interior spre membrii lor, ci să fie cu adevărat misionare în perspectivă. Sunt menite să fie platforme pentru noua

evangelizare. Credibilitatea și eficacitatea noastră vor depinde de felul în care trăim cu adevărat noua viață a comuniunii în Duh și de capacitatea noastră de a primi noi oameni care să poată trăi această comuniune.

Credința radicală și rugăciunea

Îmi amintesc de un confrate preot care cu ani în urmă îmi împărtășise convingerea că problema fundamentală a Bisericii este criza credinței. Acest cuvânt mi-a străpuns inima. Știam că acest lucru e adevărat și pentru mine. Puteam vedea sărăcia credinței mele diluate. Cum pot fi un lider în cadrul Bisericii fără credință? Am început să mă rog cu apostolii: „Doamne, mărește-mi credința” (cf. *Lc 17,5*). Aceasta este rugăciunea liderului de astăzi. Fără credința lui Abraham nu vom ieși dincolo de siguranțele noastre; fără credința lui Moise nu vom ajunge în Țara Făgăduinței; fără credința Sfintei Fecioare Maria nu vom asculta și nu ne vom supune Cuvântului lui Dumnezeu; fără credința de după Rusalii a apostolilor nu vom vedea semnele și minunile care îi vor convinge pe contemporanii noștri de adevărul proclamării noastre.

Ca lideri, a ne ruga cu credință este un lucru hotărâtor. Domnul așteaptă de la noi să ne punem în spărtură și să strigăm cu încredere la el în numele poporului nostru și în numele aceluia la care ne-a trimis. Domnul vrea să proclamăm victoria câștigată prin moartea și învierea sa pentru cei pierduți și confuzi, aflați fără un drum clar în viață. Apostolii i-au spus Învățătorului: „Învață-ne să ne rugăm”. El le-a spus să îl roage pe Tatăl: „Vie împărăția ta! Facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ!”. Cu Cristos, care mijlocește continuu pentru noi în cer, să ne rugăm neîncetat pentru *instaurarea* Împărăției aici pe pământ. Cu cât întunericul culturii seculare crește mai mult, cu atât lumina lui Cristos va străluci mai mult prin aceia care trăiesc în el și pentru el.

A locui în sânul Mariei cu Duhul Sfânt de pr. John P. Horn, SJ

Efuziunea Duhului Sfânt în inimile noastre e menită să devină o realitate în evenimentele obișnuite ale credinței cotidiene. Acest lucru se întâmplă prin participarea la travaliul iubirii Sfintei Treimi. Noi credem că realitatea coborârii Duhului Sfânt la Rusalii este activă și prezentă în evenimentele de zi cu zi.

Sfântul Francisc din Assisi vorbea de prezența Mariei [la Rusalii] ca Mireasă a Duhului Sfânt, iar acest titlu poartă o semnificație specială. În rugăciune, Duhul Sfânt poate fi primit din nou și din nou la fiecare început de zi prin așezarea noastră în sânul ei. Participând la aceste Rusalii continue, Duhul Sfânt se revarsă în inimile noastre pentru slujire și ne face să ajungem la o maturitate mai deplină în Cristos Isus (cf. *Ef 4,11-13*).

Dorința Tatălui este ca în fiecare inimă, în fiecare zi, să se nască însăși viața lui Isus, prin puterea Duhului Sfânt. Ca discipoli ai săi, tu și eu învățăm să așteptăm în mod activ în sânul Mariei, cu încredere și în tihnă, așa cum a făcut Isus. În acest loc îl primim pe Duhul Sfânt din nou și din nou (cf. *Lc 1,30-35*). În sânul Mariei ne naștem de sus din nou și din nou (cf. *In 3,3-5*). În obișnuitele evenimente zilnice, la Nazaretul nostru, învățăm cât de reală este dorința Tatălui de a ne acorda o grijă providențială din afecțiune. Acest lucru l-a învățat și Pruncul Isus de la Maria și Iosif, pe când aceștia îl învățau să se roage *Psalmii*.

Rugăciunea Psalmilor, prin care și Isus s-a rugat Tatălui, ne ajută să ne punem într-o dispoziție plină de încredere. Ne putem imagina și putem primi prezența și revărsarea continuă a Duhului Sfânt în cadrul Bisericii ca în sânul Mariei. Putem să ne întoarcem cu Isus la Nazaret și să ne împrosptăm pe măsură ce orice îndoială sau teamă din perioadele de încercare sunt vânturate de Duhul Sfânt. Întorcându-ne la Nazaret cu Pruncul Isus, învățăm adevărul și gloria *Psalmului 23*. Aici Isus își încredințează Tatălui toate supărările și fricile sale umane: „Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic; el mă paște pe pășuni verzi, mă conduce la ape de odihnă, îmi înviorează sufletul. Mă călăuzește pe cărări drepte de dragul numelui său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea întunecată a morții, nu mă tem de niciun rău, căci tu ești cu mine, toiagul și nuiua ta mă mângâie. Tu pregătești masă pentru mine în fața asupritorilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu e plin de se revarsă. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.”

Când ne rugăm Tatălui și cu alți *Psalmi*, începem să înțelegem o parte din misterul modului în care Isus „creștea și se întărea, plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era asupra lui” (*Lc 2,40*). Maria și Iosif îl învățau pe Pruncul Isus cum să înainteze în identitatea sa ca Fiu al Tatălui, rugându-se cu el acești *Psalmi*. I-au transmis ceea ce au experimentat ei înșiși în credință, iar Duhul Sfânt se odihnea asupra lor, conducându-i să privească mereu „în sus” pentru a primi toate binecuvântările din cer (cf. *In 3,3-5*). Travaliul de iubire al Duhului Sfânt i-a unit mereu cu grija providențială a Tatălui. Prin învățăturile lor și cu privirea de iubire ce radia din ei, Pruncul Isus a ajuns să cunoască faptul că „harul lui Dumnezeu era asupra lui” (*Lc 2,40*). Același lucru este valabil și pentru noi.

Duhul lui Isus locuiește în inimile noastre prin Sacramentul Botezului. Fiecare dintre noi ajungem să înțelegem că am fost chemați încă de la naștere, încă din sânul mamei, și tot aici e locul în care suntem întăriți, ascunși, șlefuiți, aici primim numele nostru și devenim o lumină glorioasă pentru națiuni, proclamând până la marginile pământului mântuirea adusă de Isus (cf. *Is* 49,1-6). În sânul Mariei, Duhul Sfânt ne remodelează. Devenim ceea ce suntem [creați să fim]: chipul lui Isus.

Cu ocazia unui pelerinaj la Nazaret, Fericitul Paul al VI-lea a gustat frumusețea acestui mister viu. El a exclamat: „Nazaretul este tipul de școală în care începem să descoperim cum a fost viața lui Isus și chiar putem să înțelegem Evangheliile... Aici putem învăța cine este Cristos cu adevărat”.

Papa Francisc o numește pe Sfânta Fecioară Maria de la Guadalupe „Steaua Noii Evanghelizări” (cf. *Bucuria Evangheliei*). Maria este însărcinată cu chipul lui Isus și vine la noi în obișnuitul cotidian ca cineva asemenea nouă. Să ne așezăm sub privirea ei și să-i permitem să ne atragă să locuim în sânul său, unde Rusaliile sunt permanent prezente. Aici, printr-o așteptare activă în credință, Duhul Sfânt ne va zămisi din nou pe fiecare dintre noi și întreaga Biserică, pentru a fi renăscuți din nou și din nou în și pentru misiune (cf. *In* 3,3-5).

Întrebări către COMISIA DOCTRINARĂ

Toate grupurile din RCC trebuie să fie subordonate parohului locului?

Biserica ne învață o perspectivă echilibrată în privința formării de grupuri și asociații laice. Laicii au dreptul de a fonda și controla astfel de grupuri; totuși, acele grupuri nu reprezintă scopuri în sine, ci sunt menite să slujească misiunii Bisericii în lume (cf. Conciliul Vatican II, *Decretul privind Apostolatul laicilor*, 19). Sfântul Ioan Paul al II-lea, în scrisoarea sa apostolică *Christifideles Laici* (29), a afirmat:

În primul rând, trebuie luată în considerare libertatea laicilor de a forma în Biserică astfel de grupuri. O asemenea libertate este un drept adevărat și potrivit care nu derivă din niciun fel de „concesiune” a autorității, ci decurge din Sacramentul Botezului, care îi cheamă pe credincioșii laici să participe activ la comuniunea și misiunea Bisericii. În această privință, Conciliul exprimă foarte clar: „Atâta timp cât se păstrează o relație potrivită cu autoritatea Bisericii, credincioșii laici au dreptul de a fonda și conduce asemenea asociații și de a adera la cele deja existente” (cf. de asemenea Legea Codului Canonic, 215).

Astfel, laicii sunt liberi să formeze grupuri de rugăciune carismatică, să conducă acele grupuri și să organizeze întâlniri în momentele și locurile pe care și le-au ales. Aceste grupuri trebuie să păstreze o relație filială cu episcopul local care este responsabil cu supravegherea spirituală în dieceza proprie. Dacă grupul este conectat la o parohie, atunci trebuie să recunoască autoritatea păstorului, care răspunde de verificarea grupurilor din parohia lui dacă sunt sănătoase din punct de vedere spiritual și fidele învățaturii catolice. Totuși, acest lucru nu înseamnă că păstorul trebuie să fie neapărat liderul grupului. Biserica recunoaște și susține cu fermitate darul de conducere al laicilor, mai ales atunci când este exercitat conform carismelor.

Publicitate – cărți:

SUFLETUL MEU ÎL PREAMĂREȘTE PE DOMNUL...

... DUHUL SFÂNT LUCREAZĂ ÎN VIAȚA MEA

Autor: Oreste Pesare

Publicat de: ICCRS

Anul: 2017

Limba: engleză și italiană

Întâlnirea puternică a lui Oreste cu Dumnezeu se îndreaptă încet-încet către o relație apropiată dintre Tatăl iubitor și un fiu care învață să-și deschidă inima tot mai mult la harul lui Dumnezeu. El dorește tot mai mult „să nu-l folosească” pe Dumnezeu pentru propriile nevoi, ci „să fie folosit” pentru planurile Sale...

MINISTERUL DE ELIBERARE

Autor: Comisia Doctrinară ICCRS

Publicat de: ICCRS

Anul: 2017

Limba: engleză

Slujirea de eliberare este unul dintre darurile Duhului Sfânt care arată abundența harurilor oferite de Dumnezeu întregii Biserici prin Reînnoirea Carismatică Catolică.

CARISMELE

ȘI REÎNNOIREA CARISMATICĂ DIN BISERICA CATOLICĂ

Autor: ICCRS și Fraternitatea Catolică, în colaborare cu Consiliul Pontifical pentru Laici

Publicat de: ICCRS

Anul: 2015

Limba: engleză

Darurile Duhului Sfânt nu sunt mereu bine înțelese sau bine integrate în viața Bisericii. Este nevoie de o reflecție teologică și pastorală mai profundă asupra rolului carismelor și asupra felului în care să le discernem, să le orientăm și să promovăm folosirea lor pentru binele tuturor.

EFUZIUNEA DUHULUI SFÂNT

Autor: Comisia Doctrinară ICCRS

Publicat de: ICCRS

Anul: 2012 (prima ediție)

Limba: engleză, franceză, portugheză și germană

Scopul acestui document este de a oferi atât reflecții teologice asupra semnificației efuziunii Duhului Sfânt, cât și îndrumări pastorale pentru primirea și trăirea acestui har de către credincioși, atât individual, cât și în grupuri.